
Pollágh Péter

KONYHAISMÉTLÉS

Hetvenes kávéfőző. Komollyá kopott úr.
Ha szólok hozzá, magázom, majd
kövérkék gázrózsákra ültetem,
mintha újra és újra új cserépbe tenném.
Lángok csapnak ki az orrából,
aztán belassul, kiköhögi mind a forrót.
Nem is főzök, csak matatok, pakolászom,
öregelek: igazából ismétlek egy konyhát.
Újra és újra összerakom, hordom
a rendet. A voltat. A sok jó hibát.

Az asztalon halotti, fekete terítő.
Beccapós. Majd adok neki
kis hypót, leleplezem: mutassa meg magát,
mert a fekete csak máz; nem haragszom rá,
nincs háború, nem csapnak össze
ólmkatonák – semmi szín felett.
Ablak sincs már, azaz nem úgy, elvakult.
De a harangszó még átszól rajta.
A könny helyett a kávé.
A hold helyett egy óra.
Meg Kristálykeserű, sok kininnel.
Mindig ugyanaz. Ismétlek egy urat.

ÚTISMÉTLÉS

Vérehullató fecskefüvet tűzök ki.
Olyan a blúzomon, mint egy folt.
Portyára indulok, ismétlek egy utat.
Százméterenként rágyújtok
egy Észak-írre. Hosszú,
fehér a teste. Ég a feje.
A vörös bolygóra juttat,
ahol minden lépés puha.